

Pápi tók meg við

Sunniva er ein handverkara-dóttir. Pápi hennara er húsa- og bátasmiðjur, og heima hjá Sunnivu og teimum var eisini bátasmiðjan hjá pápanum, har fleiri fólk vóru í starvi. Sunniva og pápi hennara gingu javnan og rokaðust í smiðjuni og Sunniva minnst, at pápin altíð tók hana við, um hon so ynskti.

– Pápi lærði meg at brúka amboðini rætt, at hava virðing fyri tí man bygdi og hvussu arbeiðslagið sum handverkari er, sigur Sunniva Sólarris.

Longu frá ungum árum var tað tí natúrligt hjá Sunnivu, at fáast við amboðum og bygging av ymiskum slag. Men starvsleiðin skuldi tó at byrja við gerast ein onnur. Sum lögfrøðingur fekk Sunniva starv í Fiskimálaráðnum og starvaðist har til nakað áðrenn hon fór í læru sum timburmaður.

– Eg hevði ein dreym um at byrja mína egnu fyrirkøku, sum skuldi vera meira enn bara lögfrøði. Eg var farin undir fyrirreikingarnar, tá ið eg kom í samband við Eysturlon, sigur Sunniva Sólarris.

Munur á umhvørvi

Sunniva Sólarris ger greitt, at henni dámdi væl í Fiskimálaráðnum og henni dámar væl í Eysturlon. Men eingin ivi er um, at umhvørvin bæði eru sera ymisk.

– Størsti munurin er kanska prátini. Í Fiskimálaráðnum tosar man um fiskivinnulóggávu, figgjarlógir, kvotur, komandi lógir og hvat veit eg. Og tað er sera áhugavert. Men tað hevur lítlan og ongan týðning í kaffipausunum í Eysturlon, sigur Sunniva Sólarris.

Hon fegnast um, at í Eysturlon er huglagið stuttligt og prátíð lætt.

– Eitt av tí, sum mær dámar best við arbeiðsplássinum nú er, at tað er lættur stemningur og prátini eru um gerandisting. Eitt annað er, at dentur verður lagdur á, at arbeiðið skal vera væl gjørt, tá ið umræður handverkið sjálvt, sigur Sunniva Sólarris.

Meðan bæði lógarsmíð og byggi-frøðin eru handverk, so er sera stórur munur á, hvussu tú nýtir handverkið í gerandisdegnum.

– Sum timburmaður skalt tú nýta royndir, tekningar og annað fyri at skapa tað úrslitið kundin ynskir sær, sum samstundis sjálvandi skal vera handverkliga væl gjørt og harvið dygdargott.

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

– Eitt av tí, sum mær dámar best við arbeiðsplássinum nú er, at tað er lættur stemningur og prátini eru um gerandisting. Eitt annað er, at dentur verður lagdur á, at arbeiðið skal vera væl gjørt, tá ið umræður handverkið sjálvt, sigur Sunniva Sólarris

»Eg føli ein øðrvísi frið á mær nú. Hetta starvið hóskar væl til gerandisdagin hjá mær og dótttrini og tað er okkurt friðsælt við at arbeiða við hondunum á hendan hátt«

Sunniva Sólarris

MYND: PRIVAT

Sunniva Sólarris í stílettum í fyrrverandi starvinum á Fiskimálaráðnum

Og tað er bæði spenandi og avbjóðandi. Men úrslitið sæst frammanfyri tær so skjótt tú ert liðug. Sum embætisfólk er stóðan heldur tann, at tú skalt hugsa, hvussu tú fært lóggávuverkið so gott sum gjørligt, men tað er ongantið heilt liðugt og endaligt, og tilgongdin er heilt ein onnur, sigur Sunniva Sólarris.

Tað er eisini ein stórur munur á at arbeiða við hondunum og so at arbeiða við teldu.

– Tá eg fari heim frá Eysturlon, so er arbeiðsdagurin liðugur. Eg skal hvørki hugsa meira um tað ella gera meira við tað. Men tá eg fór heim frá Fiskimálaráðnum var tað mangan, at eg líka tendraði telduna og líka hugdi eftir onkrum arbeiðs-relateraðum, greiðir Sunniva Sólarris frá.

Umráðandi at kenna síni mörk

Spurd um, hvussu hon upplivir at arbeiða í einum mannligum umhvørvi, har allar størsti parturin av starvsfeløgnum eru menn, er Sunniva ikki í iva.

– Eg haldi øll hava verið sera hjálpsom og fyrikomandi móti mær. Men har eru nakrar skemtligar støður, har eg trekki uppá smilibondini, sigur Sunniva Sólarris og hugsar aftur á fyrsta dagin til arbeiðis.

Tá skuldi hon hava útgerð so sum trygdarskógvar, arbeiðs-kleðir, hjálm, handskar og so framvegis. Men tað var ikki gerandis-kostur, at ungar kvinnur leitaðu sær arbeiðskleðir og tí var úrvalið heldur soltið.

– Tað vísti seg, at trygdarskógvarnir í mínari stødd vóru ljósareyðir, og handsakarnir vóru munandi minni í stødd enn teir hjá hinum starvsfeløgnum. Tað var ein stuttlig byrjan, sigur Sunniva Sólarris.

At hon er einasti kvinnuligi hondverkarin á staðnum viðførir, at leiðsla og arbeiðsfólk annars eru tilvitað um, at tað eins og á øðrum arbeiðsplássum kunnu uppstanda støður, har hon onkursvegna kann kenna seg kroysta.

– Eg haldi tað er umráðandi at kenna síni mörk og siga frá, um onkur fer forbi mörkini. Leiðslan hevur eisini sagt mær, at eg skal siga frá, um eitt hvørt átroðkandi stingur seg upp, sigur Sunniva Sólarris.

Higartil hevur tað tó ikki verið nakar trupulleiki, og hon kennir seg væl sum timburmanslærlingur.

– Eg føli ein øðrvísi frið á mær nú. Hetta starvið hóskar væl til gerandisdagin hjá mær og dótttrini og tað er okkurt friðsælt við at arbeiða við hondunum á hendan hátt, sigur Sunniva Sólarris.

Um áleið trý og eitt hálv ár er Sunniva Sólarris útbúgvinn timburmaður. Men hesa tíðina sleppur hon tó eisini at nýta sínar royndur sum lögfrøðingur. Arbeiðsplássið nýtir hennara førleikar eisini á tí økinum, og tí er tað ein perfektur koktailur fyri ungu kvinnuna.